

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **D. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2017, č. j. 10 A 70/2017 – 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žádostí ze dne 5. 11. 2014 požádal žalobce (dále jen „stěžovatel“) žalovaného o vydání stanoviska, zda při své práci s kamenem porušuje živnostenský zákon a provozuje neoprávněné podnikání. Stanoviskem ze dne 12. 11. 2014, č. MPO 51643/2014, sdělil žalovaný stěžovateli, že pokud jeho činnost naplňuje obecné znaky živnosti dle § 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona, a současně její povaha odpovídá obsahové náplni živnosti „Zpracování kamene“, jedná se o živnost, pro kterou je nutné mít živnostenské oprávnění. Pokud je stěžovatel přesvědčen, že jeho činnost naplňuje znaky umělecké činnosti, musí o tomto svém názoru přesvědčit příslušné orgány veřejné správy.

[2] Na uvedené stanovisko odkázal Okresní soud v Rakovníku v odůvodnění rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 1 T 78/2015 – 484, kterým byl stěžovatel odsouzen za spáchání přečinu neoprávněného podnikání dle § 251 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, jelikož vykonával kamenické a zednické práce bez platného živnostenského oprávnění. Po vydání tohoto rozsudku požádal stěžovatel žalovaného o opravu či doplnění výše citovaného stanoviska. Na tuto žádost reagoval žalovaný přípisem ze dne 21. 1. 2016, č. MPO 51643/2014, v němž zopakoval své předešlé závěry a doplnil, že posouzení, zda konkrétní činnost naplňuje znaky živnostenského podnikání, přísluší orgánům činným v trestním řízení (je-li vykonávána ve větším rozsahu), nebo příslušnému živnostenskému úřadu. Následně rozhodl Krajský soud v Praze usnesením ze dne 16. 12. 2016, č. j. 9 To 583/2015 – 524, tak, že zamítl odvolání stěžovatele a výše citovaný rozsudek Okresního soudu v Rakovníku potvrdil.

[3] Dne 19. 3. 2017 se stěžovatel obrátil na Krajský soud v Praze se žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného. Požadoval, aby soud prohlásil stanoviska žalovaného ze dne 12. 11. 2014 a ze dne 21. 1. 2016, obě označená č. MPO 51643/2014, za nezákonný zásah a obě stanoviska zrušil. Krajský soud v Praze postoupil žalobu místně příslušnému Městskému

soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji pro opožděnost odmítl usnesením ze dne 5. 4. 2017, č. j. 10 A 70/2017 – 34 (dále jen „napadené usnesení“). Jakkoliv žalobce v žalobě neuvádí datum, kdy mu bylo stanovisko žalovaného ze dne 12. 11. 2014, resp. jeho doplnění ze dne 21. 1. 2016, doručeno, je i z přiložených listin k žalobě zřejmé, že obsah stanoviska ze dne 12. 11. 2014 musel být žalobci znám již v průběhu roku 2015 (nejpozději pak okamžikem vydání rozsudku Okresního soudu v Rakovníku), obsah doplnění stanoviska ze dne 21. 1. 2016 pak nemohl být znám žalobci později než 16. 9. 2016, kdy se ve věci obou stanovisek obrátil s dotazem na Úřad vlády České republiky (č. 1. 7 soudního spisu). Podal-li žalobce žalobu proti oběma úkonům žalovaného až dne 19. 3. 2017, stalo se tak zcela zjevně po uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty pro podání žaloby.

[4] Proti napadenému usnesení podal žalobce dne 13. 4. 2017 včasnou kasační stížnost spojenou s návrhem na vydání předběžného opatření, v níž požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce soudem. Namítl mimo jiné, že žalobu nepodal opožděně, jelikož nejprve se snažil využít všech možností ochrany nebo nápravy jinými právními prostředky. O výsledku posledního prostředku nápravy byl stěžovatel spraven až dne 22. 2. 2017, kdy mu bylo prostřednictvím datové schránky doručeno usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2017, č. j. 10 To 1/2017 – 585, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o jeho návrhu na obnovu výše uvedeného trestního řízení.

[5] Usnesením ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 As 121/2017 – 44, Nejvyšší správní soud zamítl návrh stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce, jelikož dospěl k závěru, že kasační stížnost představuje zjevně neúspěšný návrh ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Již ze samotného žalobního návrhu, resp. jeho příloh, vyplývá, že žaloba stěžovatele je zcela zjevně opožděná, jelikož obsah obou stanovisek musel být stěžovateli znám nejpozději dne 16. 9. 2016, přičemž žalobu podal až dne 19. 3. 2017. Nelze přisvědčit argumentaci, že se stěžovatel nejprve domáhal ochrany jinými prostředky nápravy, jelikož návrh na obnovu výše uvedeného trestního řízení nemůže být prostředkem ochrany proti tvrzenému zásahu správního orgánu. Stěžovatel nadto spatřuje nezákonný zásah ve sdělení nezávazného stanoviska, které se nemůže nijak projevit ve sféře jeho veřejných subjektivních práv, a o jehož sdělení žalovaného sám stěžovatel opakovaně požádal.

[6] Výše citovaným usnesením Nejvyšší správní soud zároveň vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení buď předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právní vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Dále stěžovatele vyzval, aby ve stejné lhůtě zaplatil soudní poplatek (podle zákona o soudních poplatcích) za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč a za návrh na vydání předběžného opatření ve výši 1 000 Kč. Citované usnesení bylo stěžovateli doručeno do datové schránky dne 23. 5. 2017, týdenní lhůta ke splnění výzev tak stěžovateli uplynula v úterý dne 30. 5. 2017.

[7] Výzvu k doložení právního zastoupení a k zaplacení soudních poplatků stěžovatel ve stanovené lhůtě, ani do dne vydání tohoto usnesení, nesplnil; stěžovatel nedoložil své právní zastoupení, příp. způsobilost vystupovat v řízení bez advokáta, ani nezaplatil soudní poplatek za kasační stížnost. Stěžovatel též nepožádal o prodloužení lhůty z vážných důvodů.

[8] Nejvyšší správní soud proto – v souladu s upozorněním, jehož se stěžovateli v citovaném usnesení dostalo – kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. odmítl, neboť nebyly splněny podmínky řízení a tento nedostatek přes výzvu soudu

pokračování

nebyl odstraněn, pročez v řízení nebylo možné pokračovat. Krom toho by řízení mohlo být i zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku.

[9] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 7. června 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu